

Пешо го прекжсна :

— Тамъ бѣхъ.

— Лъжешъ.

— Да ме убие Господъ ако лъжа. Вървя си азъ презъ нощъта и си свирукамъ. Завивамъ по една тъмна уличка. Срѣщамъ двама души. И тѣ ме срѣщатъ. Разгеле, рече единия, ти ни трѣбвашъ. Една хубава работа ще свършимъ. Вземи тая кърпа. Върви подире ни — ще влѣземъ въ оная високата кжща. Нѣма нищо да приказвашъ, само ще натѣпчешъ кърпата въ устата на жандарина и ще го държишъ здраво, додето си свършимъ работата. Сетне ще си ги дѣлимъ . . . Най-напредъ не щѣхъ, ама не щешъ ли, влѣзоха ми подъ кожата дяволитѣ и тръгнахъ съ хайдутягитѣ. Както сте го чули — тѣй бѣше. Азъ бѣхъ оня, който натѣпка кърпата въ устата на жандарчето.

— Ами паритѣ ?

— Какви пари ! Пари, братя, нѣмаше въ касата. Сюрмашлъкъ. Бедна ни е държавицата. Пукната стотинка не намѣрихме.

Къмъ полунощъ Пешо Дрънкалото се прибра да види женурката си.

На другата сутринъ двама жандари спрѣха предъ Пешовия вратникъ и похлопаха.

Излѣзе Пешовица.

— Тукъ ли живѣе Пешо еди кой си ?

— Тука е. Че защо ви е ?

— Ще го водимъ въ София. Оня день той е обралъ банката, иска го полицията. Подкараха го ни живъ, ни умрѣлъ.

Горкия Пешо, като се върна подиръ една недѣля, онѣмъ — съ клещи не можеха да изтеглятъ новинка отъ устата му.